

Arrest

nr. 326 468 van 12 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie van 4 december 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 maart 2025.

Gelet op de pleitnota van 25 maart 2025 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2024 dient verzoekster, in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind, bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan een aanvraag in voor het bekomen van een humanitair visum.

Op 4 december 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van het visum. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar:

Aangezien de 21 -jarige meerderjarige Afghaanse tante S. (...) N. (...) 14/01/2003 zich bij haar minderjarige Afghaanse neef S. (...) R. (...) RR Nr. (...) in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige tante) i.f.v. (Niet-EU minderjarige neef) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. De afgifte van een humanitair visum is echter niet van rechtswege toegestaan. Het kan enkel plaatsvinden op individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag. Een loutere verwijzing naar werkloosheid vormt geen reden voor het verlenen van een humanitair visum en wijst eerder op economische motieven voor deze aanvraag.

Betrokkene is niet familiaal geïsoleerd. Aan de ene kant blijkt uit de begeleidende brief dat betrokkene geen mahram (chaperon) heeft in het land van herkomst, waardoor haar leven als alleenstaande vrouw in Afghanistan zonder voogd of mahram/chaperon moeilijk zou kunnen zijn. Volgens de landengids Afghanistan (mei 2024) wordt een mahram echter gedefinieerd als een mannelijk familielid van wie een vrouw niet kan scheiden, zoals een echtgenoot of een mannelijk familielid met wie een vrouw niet kan trouwen, zoals een broer, vader, zoon of oom (zie <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-may-2024>). Aan de andere kant is er nog steeds geen informatie verstrekt over de verblijfplaats van de overige familieleden (schoonfamilie).

Er is evenmin informatie verstrekt over de broers van haar vermiste echtgenoot of andere mannelijke familieleden. In zijn asielinterview verklaarde de referentiepersoon dat hij nog een oom heeft genaamd Q. (...). Het blijft onduidelijk waarom deze oom al dan niet als mahram voor betrokkene zou kunnen fungeren. Bijgevolg is in deze visumaanvraag niet aangetoond dat er niemand in het land van herkomst is die als mahram of chaperon voor betrokkene zou kunnen optreden. Het is ook onduidelijk waarom betrokkene zich niet bij haar schoonfamilie zou kunnen vestigen.

Daarnaast bevat deze aanvraag geen duidelijke uitleg over het levensproject, noch over de financiering van het verblijf van betrokkene in België. Dit roept een aanzienlijk risico op dat betrokkene ten laste zou kunnen komen van de Belgische openbare overheden (zoals het OCMW). “Het feit dat de referentiepersoon in zijn interview heeft verklaard dat zijn tante bij hen inwoont, sluit niet uit dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin worden alleen gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, die verder gaan dan gebruikelijke affectieve banden. De band tussen tante en minderjarige neef valt dus niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Hetzelfde geldt voor banden met broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 128132 van 19.08.2014).

Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij financieel afhankelijk is van haar familie, noch dat zij geen enkele inkomsten heeft. Zij toont evenmin aan dat een weigering van de visumaanvraag een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM. Bovendien is er geen bewijs geleverd dat zij geen andere bron van inkomsten heeft. Hoewel wordt erkend dat het in Afghanistan voor vrouwen in bepaalde contexten verboden kan zijn om te studeren of te werken, zijn er in deze visumaanvraag geen bewijzen of argumenten aangevoerd die onderbouwen dat betrokkene niet kan of mag werken.

Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15,b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

Verder dient de aanvraag te voldoen aan de reguliere voorwaarden van een D- visum Lang Verblijf en werd er geen medisch attest voorgelegd. Het is aan de aanvrager om alle documenten en bewijzen te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van de situatie op het moment van de aanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvrager ligt. Een aanvraag moet voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019; arrest nr. 226.827 van 30 september 2019; Raad van State, arrest nr. 109.684 van 7 augustus 2002).

Zonder noodzakelijke duidelijke elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden, gezinshereniging van een Niet -Europees meerderjarig tante met een Niet Europese minderjarige neef werd immers niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Ten aanzien van het minderjarige kind van verzoekster, neemt de gemachtigde op 4 december 2024 eveneens een beslissing tot weigering van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar:

Gezien de humanitaire visumaanvraag van de moeder d.d. 04/12/2024 werd geweigerd, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het meereizende minderjarige kind geweigerd.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel – onzorgvuldig onderzoek van de aanvragen en foutieve motivering:

1. Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met alle elementen in het dossier.

Met name de elementen uit de asielprocedure van verzoekster neef, en de aangebrachte elementen die aantonen dat zij volledig geïsoleerd is in Afghanistan en sterke familiale banden heeft met België.

Dit is strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

Bovendien is de bestreden beslissing hierdoor onderbouwd door motieven die geen enkele steun vinden in het dossier en die manifest strijdig zijn met gekende elementen.

Bijgevolg is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht namelijk in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Dat verwerende partij een ruime beoordelingsbevoegdheid heeft bij het nemen van een visumaanvraag gegrond op artikel 9 Vw. betekent niet dat zij arbitrair mag handelen en ontslaat haar niet van het grondig onderzoeken van de aanvraag, en het correct motiveren van de beslissing (zie RvV arrest nr. 292 036 van 17 juli 2023).

Het onzorgvuldig onderzoek blijkt in het bijzonder uit de volgende elementen:

1.1. Op de eerste plaats stelt verwerende partij dat verzoekster niet aantoont dat zij familiaal geïsoleerd is in het land van herkomst omdat zij geen informatie zou verstrekken over de rest van de familieleden van haar schoonfamilie en over de broers van haar vermiste echtgenoot of “andere mannelijke familieleden”.

Volgens verwerende partij zouden immers andere mannelijke familieleden als mahram (voogd) van verzoekster kunnen optreden zodat zij alleen met haar kindje in Afghanistan zou kunnen achterblijven.

Nochtans heeft verzoekster d.m.v. de begeleidende brief van haar raadvrouw haar sociaal isolement concreet toegelicht en zo veel mogelijk trachten te bewijzen

“Er wordt ook een humanitaire aanvraag ingediend voor zijn minderjarige broers en zussen en de vrouw van zijn oom en haar minderjarig kind, aangezien zij onmogelijk kunnen achterblijven en zij zich met R. (...) wensen te herenigen. Als bewijs van het familieband wordt de huwelijksakte van de tante van R. (...) neergelegd, waaruit duidelijk blijkt dat zij getrouwd is met de heer S. (...) N. (...), de broer van de vader van verzoeker.

De vader, oudste broer en paternale oom van R. (...) verdwenen tijdens hun vlucht uit Afghanistan in Iran. De vader is sinds september herenigd met zijn familie in Afghanistan, nadat hij gedwongen gerepatriëerd werd vanuit Turkije. De broer en paternale oom, echtgenoot van de tante, blijven spoorloos.

(...)

Hieruit blijkt dat N. (...), de tante van R. (...), en haar kinderen, deel uitmaken van het gezinscel van de gezinsleden van R. (...).

(...)

Verzoeker legde dus uit dat zijn broer, zijn vader en zijn oom N. (...), de echtgenoot van zijn tante N. (...), vermist zijn.

De vader werd in het najaar van 2023 teruggestuurd vanuit Turkije naar Afghanistan. Deze informatie was tijdens het CGVS interview nog niet gekend.

Als bewijs hiervan leggen verzoekers een laissez-passer neer van de Afghaanse overheden waarmee de vader van R. (...) gerepatriëerd werd van Turkije naar Afghanistan (stuk 1).

Daarenboven hebben zowel N. (...) als de ouders van R. (...) ondertussen een nieuwe baby. Het gaat respectievelijk om Y. (...) en A. (...) die werden geboren in het voorjaar van 2022.

De tante van R. (...) mag onder het huidige regime niet werken, noch zich zonder mannelijke ‘escorte’ buitenshuis verplaatsen. Ze woont in bij de familie van R. (...) en maakt als dusdanig deel uit van hun kerngezin. Ze heeft zonder haar echtgenoot geen enkele onafhankelijkheid. Een toekomst als alleenstaande vrouw met kind in Afghanistan is dan ook onmogelijk. .”

Verzoekster stelt alleszins vast dat aan de echtheid van deze elementen niet wordt getwijfeld, deze worden in de beslissing niet betwist.

Tijdens zijn verhoor bij het CGVS, heeft de neef van verzoekster inderdaad ook bevestigd dat zijn tante altijd bij hen heeft geleefd en dat zijn oom, de echtgenoot van verzoekster, Afghanistan verliet samen met hem:

Gehoor CGVS p 4:

“Je mag de familieleden met wie je samenwoonde even opnoemen aub.

Mijn vader heet R. (...), mijn paternale oom heet N. (...) en F. (...), Q. (...), E. (...), E. (...), O. (...), T. (...), zussen, drie, R. (...), Z. (...) en Z. (...), en mijn moeder heet S. (...). En de vrouw van mijn paternale oom, zij woont N. (...).

En woonde jouw paternale oom en zijn vrouw in hetzelfde huis als jullie?

Ja wij woonden samen."

Gehoor CGVS p 5:

"Waar is jouw paternale oom dan?

Mijn paternale oom, mijn vader, mijn broer zijn vermist. Ik weet niet waar ze zijn.

Welke broer is vermist?

De oudere, F. (...).

En sinds wanneer zijn ze vermist?

Laten we zeggen twee jaar geleden, het moment dat wij het land hebben verlaten.

En hoe zijn ze vermist geraakt?

Wij waren aan het komen, er was een weg en onderaan moesten wij richting de auto's komen. Er zijn misschien een andere in gestapt en ik ben een andere auto ingestapt en zij een andere en daardoor zijn ze vermist geraakt.

Waar is dit gebeurd?

Iran.

Had jouw paternale oom Naqibullah kinderen? Ja.

Woonden zij ook in jullie huis?

Ja allemaal.

Hoeveel kinderen had hij?

Één.

Een zoon of een dochter?

Een zoon.

Was hij ouder of jonger dan hij?

Hij is jonger dan mij, hij is klein, hij zal één jaar oud zijn."

Deze elementen werden aangehaald door de neef van verzoekster tijdens zijn gehoor bij het CGVS en werden als geloofwaardig bevonden gezien zijn erkenning als vluchteling.

Verwerende partij kon bijgevolg niet de bestreden beslissing nemen zonder rekening te houden met deze concrete elementen.

De motivering van de bestreden beslissing volgens de welke verzoekster niet zou aantonen familiaal geïsoleerd te leven, is dan ook onjuist. Dit vormt een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is de bestreden beslissing op verdere punten manifest foutief gemotiveerd en in strijd met de informatie die werd gegeven wat doet blijken van een kennelijk onzorgvuldig onderzoek van de aanvraag:

- Zo stelt de beslissing dat verzoekster geen informatie zou hebben gegeven over de overige broers van haar echtgenoot.

De echtgenoot van verzoekster heeft echter maar één broer, de heer R. (...) S. (...), die de vader is van de jonge R. (...) en die in principe naar België zal komen.

De bestreden beslissing vermeldt dat uit het gehoorverslag van R. (...) zou blijken dat hij er nog een oom is, een zekere "Q. (...)". Dit stemt echter helemaal niet overeen met de verklaringen van R. (...) en het gehoorverslag. Het verslag bevat zelfs nergens deze naam.

- Verder stelt de bestreden beslissing dat het "onduidelijk" zou zijn waarom verzoekster zich niet bij haar schoonfamilie zou kunnen vestigen.

Ook hier dient te worden vastgesteld dat deze motivering onjuist is, behept is met een manifeste appreciatiefout en niet het resultaat is van een zorgvuldige behandeling van de aanvraag.

Immers, verzoekster verblijft nu inderdaad bij haar schoonfamilie. Doch zodra zij in het kader van de gezinshereniging met R. (...) Afghanistan gaan verlaten, zal verzoekster helemaal alleen achterblijven. Zij kan bijgevolg, en verwerende partij weet dit (hopelijk) niet bij haar schoonfamilie kunnen verblijven. Dit is ook de reden waarom de visumaanvraag door verzoekster überhaupt werd ingediend.

Bijgevolg, zelfs indien de redenering van verwerende partij wordt gevolgd omtrent het feit dat een andere mannelijke familielid als mahram zou kunnen optreden, dient te worden vastgesteld dat dit niet klopt.

Verzoekster heeft immers uitgelegd geen andere familieleden te hebben, haar echtgenoot is vermist en de schoonfamilie waar ze thans verblijft, wenst zich met R. (...) hier te herenigen.

De bestreden beslissingen dienen dan ook te worden vernietigd.

1.2. Uit het voorgaande blijkt in zijn geheel dat verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid verzoeksters aanvraag heeft behandeld, en dat de beslissing niet stoelt op motieven die steun vinden in het administratief dossier.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

Tweede onderdeel: schending van het recht op privé- en gezinsleven juncto de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel:

Verzoekster meent dat de beoordeling van verwerende partij van haar visumaanvraag strijdig is met artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven” worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats moet:

“onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).” (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).”

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van de betrokkene.

De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de

zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”(eigen onderlijning)

Hieruit volgt dat verwerende partij, overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, er dus toe gehouden is om een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoekster toe te laten naar België te komen om haar familieleden hier verder te zetten.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met alle elementen van verzoeksters individuele situatie.

Verwerende partij motiveert de beslissing namelijk als volgt:

“Het feit dat de referentiepersoon in zijn interview heeft verklaard dat zijn tante bij hen inwoont, sluit niet dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland(GK), § 94). Banden met andere leden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden. De band tussen tante en minderjarige neef valt dus niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Er is dus geen beschermenswaardig familieleden volgens verwerende partij.

Verwerende partij houdt hierbij geen rekening gehouden met de elementen die aantonen dat er wel degelijk een sterke afhankelijkheidsband is tussen haarzelf enerzijds, en haar schoonfamilie anderzijds. Met name wordt geen rekening gehouden met de elementen hierboven uiteengezet waaruit blijkt dat zij steeds heeft samengewoond met haar schoonfamilie, en dat zij op niemand anders kan terugvallen, in het bijzonder gezien de culturele context in Afghanistan.

Dit werd door de raadsvrouw van verzoekster ook uitgelegd in het begeleidend schrijven voor de visum aanvraag (stuk nr.6) en blijkt ook doorheen de verklaringen van haar neef, R. (...), tijdens zijn asielprocedure (stuk nr.5). Deze verklaringen werden nooit betwist gezien de neef erkend werd als vluchteling en kunnen thans niet zomaar worden betwist.

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt bovendien dat bij de beoordeling van de afhankelijkheid in het licht van artikel 8 E.V.R.M. inderdaad ook rekening moet worden gehouden met de positie van de Afghaanse vrouw sinds de machtsovername door de Taliban (nr. 292 036 van 17 juli 2023):

“Zoals verzoekster aanvoert, kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat de gemachtigde de aangebrachte informatie over de situatie van (alleenstaande) Afghaanse vrouwen en van de hazaraminderheid heeft gelezen en betrokken in de beoordeling van haar persoonlijke situatie. De gemachtigde heeft immers louter de talrijke door verzoekster aangehaalde bronnen opgesomd om dan, enkel in het licht van artikel 3 van het EVRM, te besluiten dat het verwijzen naar diverse publicaties die een algemene situatie in het herkomstland beschrijven niet kan volstaan voor een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Echter, vooral de informatie die door verzoekster is voorgelegd over ongehuwde Afghaanse vrouwen zonder een mannelijk familielid dat hen kan vergezellen buitenshuis, is niet alleen schrijnend doch eveneens relevant in het kader van de beoordeling van bijkomende elementen van afhankelijkheid in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In die zin ligt eveneens een schending voor van artikel 8 van het EVRM” (eigen onderlijning)

De motivering van de bestreden beslissing houdt in tegenstelling tot wat uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt, geen rekening met de situatie van verzoekster als (zeer) jonge Afghaanse alleenstaande vrouw bij de beoordeling van de afhankelijkheid ten aanzien van haar schoonfamilie bij wie ze sinds haar huwelijk verblijft.

Verzoekster kan nergens anders heen, de Afghaanse traditie voorziet immers dat na het huwelijk, de echtgenote bij haar schoonfamilie hoort:

“Afghan households are generally large and multigenerational. It is customary for women to move in with their husbands’ family at marriage. Adult children usually live in the family home of their parents or in-laws throughout their life. It is rare for married couples to move out into their own home due to economic circumstances in Afghanistan. In 2010, the average size of a household in Afghanistan was reported to be 7-8 people.¹ Traditionally, this is made up of a husband, wife, their unmarried daughters, and their sons and sons’ spouse and children.

In extended family households, three or four generations may live together. This may be in walled compounds in which small domestic units (such as couples) have their own room, but the entire extended family shares a courtyard. In these communal living spaces, all the women work together to raise, discipline and educate the children.” (eigen onderlijning)

Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat zij een volwassen vrouw is, zonder rekening te houden met de situatie van vrouwen in Afghanistan terwijl zij op de hoogte was van deze situatie, minstens op grond van het asiëldossier van verzoekster neef, R. (...), maar ook door de algemene informatie waarover ze als gespecialiseerde instantie beschikt.

Verder stelt verwerende partij dat hoewel erkend wordt dat de situatie van vrouwen in Afghanistan bijzonder moeilijk is, dit geen reden is om het visum toe te kennen aangezien zij geen bewijs voorlegt van haar persoonlijke situatie, en dat niet aangetoond zou zijn dat zij niet fysiek en/of geestelijk niet in staat is om zelf in haar onderhoud te voorzien.

Nochtans erkent de bestreden beslissing zelf dat verzoekster alleenstaand is en blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij haar schoonfamilie woont en volledig afhankelijk is van hen.

Uit algemene landeninformatie van het Europees Agentschap voor Asiel (hierna EUAA), die publiek toegankelijk is en waar verwerende partij dus ook kennis van hoort te hebben, blijkt dat sommige vrouwen en meisjes onevenredig getroffen zijn door het gebrek aan toegang tot diensten en de middelen om zich in te bewegen, in het bijzonder degenen zonder een mannelijk familielid (mahram of chaperon) zoals verzoekster.

Zoals boven aangehaald, is er geen andere mannelijke familielid die deze rol zou kunnen overnemen gezien de schoonbroer van verzoekster, vader van R. (...), Afghanistan zal verlaten teneinde zich met zijn zoon te herenigen (stuk nr.7).

Het is dus exact de categorie van vrouwen waartoe verzoekster behoort die in een bijzonder precaire situatie belanden, en wiens rechten worden miskend. Volgens Uw Raad, diende verwerende partij hier ook rekening mee te houden in het kader van het onderzoek naar artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst verder naar de landeninformatie die in het derde onderdeel tevens wordt besproken.

Bovendien heeft het Hof van Justitie in een arrest van 4 oktober 2024 geoordeeld dat alle discriminerende maatregelen die worden genomen ten aanzien van vrouwen in Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban tot een flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten leidt:

“Bovendien, gesteld al dat de ten aanzien van vrouwen genomen discriminerende maatregelen die de toegang tot gezondheidszorg, politiek en onderwijs en de uitoefening van een beroeps- of sportactiviteit beperken, of die hun vrijheid om te gaan en staan waar ze willen belemmeren dan wel afbreuk doen aan de vrijheid om zich naar eigen smaak te kleden, afzonderlijk beschouwd niet voldoende ernstig zijn in de zin van artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95, treffen deze maatregelen in hun geheel beschouwd vrouwen op zodanige wijze dat zij de mate van ernst bereiken die vereist is om daden van vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, onder b), van deze richtlijn te vormen. Zoals de advocaat-generaal in de punten 56 tot en met 58 van zijn conclusie in wezen opmerkt, leiden deze maatregelen wegens het cumulatieve effect en de doelbewuste en systematische toepassing ervan namelijk tot een flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten van Afghaanse vrouwen en dit wegens hun geslacht. Deze maatregelen zijn erop gericht een maatschappelijke organisatie tot stand te brengen die is gebaseerd op een systeem van segregatie en onderdrukking, waarbij vrouwen worden uitgesloten van de civiele maatschappij en hun het recht wordt ontnomen om in hun land van herkomst een waardig dagelijks leven te leiden.” (eigen onderlijning)

Het Hof benadrukt dat dit het geval voor elke Afghaanse vrouw en dit louter wegens haar gender, zonder dat bijkomende persoonlijke elementen moeten worden aangetoond:

“In dit geval concludeert het EASO in punt 3.15 van het rapport van januari 2023, getiteld „Country guidance: Afghanistan”, dat er in het algemeen voor Afghaanse vrouwen en meisjes, gelet op de sinds 2021 door het Talibanregime vastgestelde maatregelen, een gegronde vrees bestaat voor daden van vervolging in de zin van artikel 9 van richtlijn 2011/95. Evenzo wijst de UNHCR, in de context van de onderhavige zaak, in zijn op 25 mei 2023 afgegeven verklaring over het begrip „vervolging” wegens een accumulatie van maatregelen wat de huidige situatie van vrouwen en meisjes in Afghanistan betreft, op het bestaan van een vermoeden van erkenning van de vluchtelingenstatus ten aanzien van Afghaanse vrouwen en meisjes, gelet op de daden van vervolging die de Taliban uitsluitend op grond van hun geslacht jegens hen hebben gepleegd.

In die omstandigheden kunnen de bevoegde nationale autoriteiten met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door vrouwelijke onderdanen van Afghanistan oordelen dat het momenteel niet nodig is om bij het individuele onderzoek naar de situatie van een vrouw die om internationale bescherming verzoekt vast te stellen dat zij een reëel en specifiek risico zou lopen aan daden van vervolging te worden onderworpen indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggestuurd, wanneer de gegevens betreffende haar individuele status, zoals haar nationaliteit en haar geslacht, vaststaan.” (eigen onderlijning)

Gelet op al het voorgaande is het dus totaal onredelijk om van verzoekster te vereisen dat zij bijkomende elementen aanbrengt om haar afhankelijkheid ten aanzien van haar schoonfamilie aan te tonen.

Als alleenstaande vrouw, met een kindje, in de huidige Afghaanse samenleving bevindt zij zich in een bijzonder situatie van afhankelijkheid.

De beoordeling of er, in het licht van artikel 8 van het EVRM, sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar ouders, en broers in België is derhalve niet op zorgvuldige wijze gebeurd.

In die zin is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en de materiële motiveringsplicht.

Derde onderdeel: schending artikel 3 EVRM juncto de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Volgens de bestreden beslissing toont verzoekster niet aan dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op blootstelling aan onmenselijke behandelingen in haar land van herkomst. Er is volgens de bestreden beslissing geen prangende humanitaire situatie aangetoond. Zij brengt volgens de verwerende partij geen begin van bewijs aan waaruit blijkt dat zij een persoonlijk risico loopt op een gedwongen huwelijk, enkel omdat zij een alleenstaande vrouw is.

Nochtans kan men in het licht van de beschikbare landeninformatie niet anders dan tot de tegenovergestelde conclusie komen.

In haar begeleidend schrijven, had de raadvrouw van verzoekster vooreerst al verwezen naar informatie over het gegeven dat Afghaanse vrouwen momenteel niet alleen kunnen overleven.

Verzoekster verwijst onder meer naar de Country Guidance Afghanistan, waarop de bestreden beslissing steunt, en naar informatie van UNAMA.

UNAMA meldt dat de de facto regime in Afghanistan in augustus een wet heeft aangenomen die reeds geldende restricties voor vrouwen codificeert en uitbreidt en nieuwe restricties invoert.

De nieuwe wet beperkt de rechten van vrouwen nog verder, waardoor zij des te meer nog worden uitgesloten van het publieke leven. Zo kunnen vrouwen zich zelfs voor kleine afstanden niet langer verplaatsen zonder ‘mahram’ en mogen vrouwen letterlijk hun stem niet meer in het openbaar laten horen. Vrouwen en mannen die elkaar niet kennen mogen elkaar zelfs niet meer aankijken.

Ook de EUAA wijst erop dat vrouwen in Afghanistan het steeds harder te verduren krijgen en spreekt van systematische schendingen van hun grondrechten en een discriminerend en misogyn beleid en een geïnstitutionaliseerde gender-apartheid.

In de praktijk kunnen vrouwen zelfs voor zeer korte afstanden geen taxi meer nemen en mogen zij zelfs onderling niet langer praten.⁷ Vrouwen hebben daardoor nog minder toegang tot werk of tot diensten. Vrouwen die zonder mannelijke begeleider het huis uitkomen om boodschappen te doen of om naar hun werk te gaan en vrouwen die niet de juiste kleren en hoofddoek dragen, riskeren

detentie:

“The de facto authorities – primarily the de facto Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice – continue to implement restrictions on women’s freedom of movement (even before the promulgation of the Law) affecting their access to work, services and recreation. UNAMA continues to record instances where women who are travelling short distances from their homes – for example, to their workplace or the bazaar – are prevented from travelling or even detained because they are not accompanied by a mahram or are deemed not to be wearing the correct hijab.”

De onderdrukking van vrouwen leidt er ook toe dat zij in de praktijk geen toegang hebben tot gezondheidszorg. Voor vrouwen die geen mannelijke familieleden meer hebben om hen te begeleiden geldt dat des te meer.

Ook op vlak van onderwijs wordt het beleid strenger. Naast het algemeen verbod voor vrouwen om officieel onderwijs te volgen, worden nu ook alternatieve vormen van onderwijs, zoals per radio, aan banden gelegd.

De de facto autoriteiten passen ook nog steeds en regelmatig openbare lijfstraffen toe, ook op vrouwen.

Zelfs voor de machtsvername door de Taliban werden vrouwen die buitenshuis werkten regelmatig aangerand en misbruikt. Sinds de machtsvername is hun positie nog precairder en worden zij zo goed als uitgesloten van de arbeidsmarkt.

Afghanistan kent een van ‘s werelds hoogste cijfers op vlak van geweld tegen vrouwen. Het geweld tegen vrouwen nam nog meer toe sinds de machtsvername door de Taliban. Ook gedwongen huwelijken namen toe:

“Violence against women reportedly increased under the Taliban rule. The Taliban also ended institutional and legal support for women facing such violence. This forced many women and girls to return to their abusers or remain in situations where they were at risk of experiencing gender-based violence [Targeting 2022, 5.2., p. 98]. Cases of domestic violence leading to death were also reported. Although monitoring of the topic has stopped since the takeover, gender-based violence reportedly increased for reasons such as unemployment and drug abuse [Targeting 2022, 5.1.5., p. 91].

Under Taliban rule, the practice of forced and early marriage of women and girls has increased, mostly due to the humanitarian and economic crises, the lack of opportunities for education and employment, and the belief held by some families that marrying their daughters would protect them from being forced to marry a member of the Taliban.”

Vrouwen die alleen leven lopen bovendien een verhoogd risico om beschuldigd en bestraft te worden voor ‘onzedelijkheid’:

“Sharia does not differentiate between consensual sexual relations outside marriage and rape. Both is defined as zina and punishable with stoning or lashing. Living alone is, furthermore, associated with inappropriate behaviour and could potentially lead to accusations of ‘moral crimes’. Between 15 August 2021 and 30 April 2023, UNAMA recorded 80 cases of women being punished with lashings, mostly for zina. Individuals perceived to have transgressed religious, moral and/or societal norms.”

Geweld tegen vrouwen is met andere woorden alomtegenwoordig in Afghanistan en volledig genormaliseerd onder het Taliban-regime:

“UNAMA recorded at least 324 instances of violence against women and girls between March 2022 and August 2023. These cases included ‘honour killings’, forced and child marriages, beatings, and domestic abuse that resulted in self-immolation or suicide. According to ACLED, there has been an increase in sexual violence, with 22 recorded cases in the first half of 2023. It has been reported that Taliban officials have ill-treated female protestors, even engaging in sexual assault in custody. On 28 February 2023, Taliban members reportedly raped a woman and her two minor daughters. In a different incident, a woman detained by the Taliban was allegedly forced to marry a Taliban official after he raped her. According to UN experts, the directive on men’s punishment ‘for the conduct of women and girls’ could lead to normalisation of discrimination and violence against women and girls.”

John SIFTON, werkzaam bij Human Rights Watch, slaat de nagel op de kop:

“The Taliban seem more interested in restricting the human rights of Afghan women and girls than in preventing starvation”

Verzoekster verwijst verder naar de website van de FOD Buitenlandse zaken, en meer bepaald naar een nieuwsbericht van 24.04.2024 met de titel 'België laat Afghaanse vrouwen niet in de steek':

"De taliban installeerden een regime dat de bevolking stevig onder de knoet houdt. De autoritaire theocratie onderdrukt fundamentele vrijheden waaronder ook de persvrijheid en de rechten van vrouwen en meisjes. Vrouwen worden dan ook sterk gemarginaliseerd. Zo blijven miljoenen kinderen – vooral meisjes – ongeschoold omdat ze geen toegang hebben tot een school. Bovendien heeft het regime verboden dat meisjes naar een secundaire school gaan. Dat leidde tot een scholingsgraad van amper 3% van de meisjes. Van de jongens tussen 13 en 18 jaar oud geniet 44% van secundair onderwijs."

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat het Hof van Justitie in essentie oordeelde dat Afghaanse vrouwen per definitie een risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. (zie ook supra):

"In die omstandigheden kunnen de bevoegde nationale autoriteiten met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door vrouwelijke onderdanen van Afghanistan oordelen dat het momenteel niet nodig is om bij het individuele onderzoek naar de situatie van een vrouw die om internationale bescherming verzoekt vast te stellen dat zij een reëel en specifiek risico zou lopen aan daden van vervolging te worden onderworpen indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggestuurd, wanneer de gegevens betreffende haar individuele status, zoals haar nationaliteit en haar geslacht, vaststaan." (eigen onderlijning)

Verzoekster meet dan ook een bijzonder gevoel voor cynisme te ontwaren bij de verwerende partij wanneer zij schrijft dat verzoekster "geen bewijzen of argumenten" heeft aangevoerd die onderbouwen dat betrokkene "niet kan of mag werken."

Verder in het rapport concludeert EUAA, net zoals het Hof van Justitie, dat vrouwen in Afghanistan per definitie een gegronde vrees hebben voor vervolging:

"The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honour-based violence)

(...)

For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated." (eigen onderlijning)

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aantoont dat zij persoonlijk een risico loopt om te worden blootgesteld aan onmenselijke behandelingen, blijft het voor verzoekster een raadsel welke 'concrete bewijzen' van haar wordt verwacht.

Als 21-jarige, alleenstaande Afghaanse vrouw met een kind van bijna 2,5 jaar oud, loopt zij per definitie een persoonlijk en reëel risico op dergelijke behandeling, zoals uit bovenvermelde informatie en recent arrest van het Hof van Justitie ook manifest blijkt.

Door voorbij te gaan aan de beschikbare en aangehaalde landeninformatie, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel in combinatie met artikel 3 EVRM.

Vierde onderdeel: schending artikel 24 Handvest Grondrechten EU juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht:

Verzoekster is zoals al aangegeven, moeder van een kind van bijna 2,5 jaar oud (geboren in april 2022). De vader van het kind, Y. (...), is sinds 2021 vermist. Y. (...) verblijft sinds zijn geboorte bij zijn grootouders en hun kinderen, de schoonfamilie van verzoekster.

Y. (...) heeft geen andere gezinsleden gekend.

Het is om deze reden dat er ook voor Y. (...) een humanitair visum werd aangevraagd, samen met zijn moeder, verzoekster. In de begeleidende brief voor de aanvraag, werd ook uitdrukkelijk verwezen naar de situatie van Y. (...) en de nood om zijn hoger belang te onderzoeken en te laten primeren.

De beslissing aangaande Y. (...) bevat echter geen enkele motivering. Er wordt enkel verwezen naar de weigeringsbeslissing van Y. (...)’s moeder:

“Gezien de humanitaire visumaanvraag van de moeder dd.04/12/2024 werd geweigerd, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het meereizende minderjarige kind geweigerd.”(stuk nr.2).

Artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voorziet nochtans in de expliciete verplichting in hoofde van verwerende partij om rekening te houden met de belangen van minderjarigen en om in het bijzonder in geval van afweging tussen verschillende belangen, het belang van het kind te laten primeren.

Met name:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken.

Deze bepaling stemt inhoudelijk overeen met de internationale verplichting voorzien in artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind zoals uit de rechtspraak van o.a. het Europees Hof van Justitie blijkt.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verwerende partij haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding, inclusief het hoger belang van het betrokken kind.

Zo stelde Uw Raad ook:

“Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. (...)

De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende – desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.”

Recent nog, oordeelde het Europees Hof van Justitie dat het principe van het hoger belang inhoudt dat een administratie voor het nemen van een beslissing aangaande het kind, zelf, proactief, de situatie van het kind concreet dient te onderzoeken en diens hoger belang dient te laten primeren.

Een procedure waarbij pas achteraf, in het kader van een beroep, het kind zijn belangen kan uiteenzetten, is niet conform artikel 24 Handvest:

“Uit artikel 24, lid 2, van het Handvest en uit artikel 3, lid 1, van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, dat op 20 november 1989 is vastgesteld door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, waar de toelichting op artikel 24 van het Handvest uitdrukkelijk naar verwijst, blijkt dat het belang van het kind niet enkel in aanmerking moet worden genomen bij de inhoudelijke beoordeling van verzoeken met betrekking tot kinderen, maar ook, middels specifieke procedurele waarborgen, van invloed moet zijn op de besluitvormingsprocedure die tot die beoordeling leidt. Zoals het Comité voor de Rechten van het Kind van de Verenigde Naties heeft opgemerkt, verwijst de uitdrukking „belangen van het kind” in dit artikel 3, lid 1, immers tegelijkertijd naar een inhoudelijk recht, een uitleggingsbeginsel en een procedureregulering [zie General Comment nr. 14 (2013) van het Comité voor de Rechten van het Kind over het recht van het kind dat zijn belangen de eerste overweging vormen (artikel 3, lid 1), CRC/C/GC/14, punt 6].”

(...)

Gelet op het voorgaande dient op het eerste onderdeel van de derde vraag en op de vierde vraag te worden geantwoord dat artikel 24, lid 2, van het Handvest aldus moet worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat de bevoegde nationale autoriteit op een door een minderjarige ingediend verzoek om internationale bescherming beslist zonder het belang van deze minderjarige eerst in het kader van een individuele beoordeling concreet te hebben vastgesteld. (eigen onderlijning)

In casu werd de situatie van het kindje Y. (...) helemaal niet in rekening genomen, zo blijkt immers uit het totaal gebrek aan motieven van de bestreden beslissing. Dat zijn hoger belang zou hebben geprimeerd over

enig ander belang kan ook niet worden nagegaan gezien de bestreden beslissing hier absoluut niets over vermeldt.

Nochtans werd zijn specifieke situatie wel toegelicht in het begeleidend schrijven met de aanvraag.

De bestreden beslissing heeft bovendien een duidelijk en concreet gevolg: Y. (...) dient achter te blijven met zijn moeder in Afghanistan terwijl zijn enige familieleden, waaronder zijn grootouders, Afghanistan zullen verlaten (stuk nr.7). Gezien de zeer grote en reële risico's in hoofde van verzoekster (zie supra), betekent dit ook dat Y. (...) hierdoor in een bijzonder gevaarlijke situatie zal belanden.

De risico's op schending van artikel 3 en 8 EVRM gelden immers evengoed voor Y. (...), als minderjarig kind van eerste verzoekster, en dienen hier dan ook integraal te worden hernomen.

Verwerende partij diende dit manifest in rekening te nemen voor het nemen van de bestreden beslissingen en te onderzoeken welke impact dit op Y. (...) als kind zal hebben en of deze

beslissingen al dan niet in zijn hoger belang is. Verzoekster is overigens van oordeel dat alleen achterblijven met zijn moeder in Afghanistan, manifest indruist tegen zijn belangen en in geen geval in zijn hoger belang zou kunnen zijn.

Door dit onderzoek niet te doen, hier geen enkele motivering over te nemen in de bestreden beslissingen, schenden de bestreden beslissingen manifest 24 Handvest Grondrechten EU juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2 In haar pleitnota zet verzoekster het volgende uiteen:

"Samengevat, stelt verzoekster vast dat:

- De bestreden beslissing niet op een deugdelijke en afdoende motivering steunt noch het resultaat is van een zorgvuldig onderzoek door bijvoorbeeld te verwijzen naar een oom, een zekere "Q. (...), waarvan verzoekster het bestaan niet van weet;

- Uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met alle elementen van verzoeksters individuele situatie en meer bepaald het feit dat verzoekster en haar kind al jaren een gezin vormen met de familieleden van de minderjarige R. (...) en zij volledig afhankelijk is van hun;

- er manifest onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster als alleenstaande Afghaanse vrouw met een klein kind en de algemeen beschikbare informatie hieromtrent. Haar niet toelaten Afghanistan verlaten, zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. In tegenstelling tot wat verwerende partij in de beslissing stelt, zijn Afghaanse vrouwen slachtoffer van veralgemeende en structurele discriminatie en geweld van een zodanig hoge graad dat zij per definitie nood hebben aan bescherming; - er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van de bestreden beslissing in hoofde van de rechten van het kind van de kleine Y. (...) en meer bepaald dat er geen onderzoek werd gevoerd noch rekening werd gehouden met diens hoger belang;

III. REPLIEK OP NOTA VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij herhaalt in haar nota de motieven van de bestreden beslissing.

Wat het eerste onderdeel van ons enig middel betreft, herhaalt verwerende partij dat verzoekster over een "mannelijke voogd" zou beschikken.

Zo wordt aangehaald dat er op verschillende documenten melding wordt gemaakt van de heer S. (...) R. (...), als "legal guardian" van verzoekster en haar minderjarige zoon.

Dit is inderdaad wat verzoekster steeds heeft voorgehouden.

De heer S. (...) R. (...) is de vader van de minderjarige S. (...) R. (...) met wie verzoekster en haar zoon al sinds 2021 verblijft en haar enige schoonfamilie.

De heer S. (...) R. (...) gaat echter Afghanistan verlaten teneinde zich met zijn zoon, R. (...), te herenigen, waardoor verzoekster en haar kind alleen zullen achterblijven aangezien hij een positief antwoord op de aanvraag gezinshereniging heeft gehad, onder voorbehoud van een positieve DNA test, heeft verkregen.

Er wordt verder gesteld dat verzoekster geen enkele bewijzen of informatie zou hebben voorgelegd omtrent haar familiale situatie.

Er wordt hierbij echter manifest onvoldoende rekening gehouden met:

- het geschreven karakter van de visumprocedure en het feit dat er aan verzoekster, gedurende de hele behandeling van haar visum (hetgeen meer dan 10 maanden heeft geduurd) om geen enkele bijkomende informatie werd gevraagd terwijl zij niet op voorhand kan weten welke documenten gewenst zijn gezien het om een humanitair visum gaat;*
- de huidige context van structureel geweld en discriminatie tegens Afghaanse vrouwen;*
- de onmogelijkheid voor Afghaanse onderdanen in het algemeen, en Afghaanse vrouwen in het bijzonder, om officiële documenten te bekomen sinds de val van het vorig regime.*

Deze elementen werd uitgebreid aangehaald in ons beroepsverzoekschrift en verwerende partij biedt hier geen antwoord op.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft, stelt verwerende partij dat verzoekster zich niet op de bescherming vervat in het EVRM zou kunnen beroepen nu zij zich buiten de rechtsmacht van de Belgische Staat zou bevinden en het EVRM bijgevolg geen toepassing zou vinden.

Verzoekster merkt ten eerste op dat de bestreden beslissing zelf de naleving en bescherming voorzien in artikel 8 EVRM aanhaalt en in geen geval stelt dat het EVRM geen toepassing zou vinden.

Ten tweede, komt het aan verwerende partij niet toe om doorheen een nota, de motivering van haar bestreden beslissing te wijzigen en of te vervolledigen.

Een afdoende motivering betekent immers dat de beslissing alle elementen bevat waarop de beslissing steunt. Een motivering a posteriori kan in geen geval het gebrek aan afdoende motivering rechtzetten. Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad en de Raad van State dient de rechter in annulatie zich bovendien terug te plaatsen op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen.² Nieuwe motieven aanhalen in een nota is bijgevolg volstrekt niet toegestaan.

Overigens gaat dit in tegen de rechten van verdediging.

Er bestaat enkel een annulatieberoep open tegen een weigering om een humanitair visum toe te kennen. Dit beroep dient alle elementen te bevatten om het beroep te ondersteunen en wordt geschreven op grond van de motieven van de bestreden beslissing. Elementen die a posteriori worden aangehaald, zoals thans het feit dat artikel 8 EVRM, geen toepassing zou vinden, quod non, kunnen bijgevolg niets rechtsgeldig en tijdig worden aangevochten.

Een pleitnota, mag immers niet beschouwd worden als een “bijkomende memorie en er niet toe strekken aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.”

Ten gronde, wijst verzoekster er overigens op dat artikel 8 EVRM wel toepassing vindt aangezien het tevens gaat om de naleving van het recht op een privé-en gezinsleven in hoofde van S. (...) R. (...), die in België verblijft en internationale bescherming geniet nu verzoekster in het verleden met R. (...) ook samenwoonde in Afghanistan.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, stelt ook hier verwerende partij in haar nota dat er “schijnbaar verkeerdelijk” toepassing zou zijn gemaakt in de beslissing. Er is geen enkele verwijzing naar rechtsleer of rechtspraak hieromtrent.

Ook hier wijst verzoekster erop dat een nota met opmerkingen de motieven van een administratieve beslissing niet kan wijzigen en/of vervolledigen.

De nota gaat zelfs regelrecht in tegen de eigen motieven van de eigen bestreden beslissing. Bovenop het feit dat Uw Raad in het kader van een annulatieberoep hier geen rekening mee mag houden, stelt verzoekster vast dat dit dan minstens een erkenning vormt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Dit rechtvaardigt op zijn minst de vernietiging van de bestreden beslissing.

Tenslotte, stelt verzoekster vast dat de nota met geen woord rept over alle elementen dat in het vierde onderdeel van het middel werd ontwikkeld, met name betreffende het hoger belang van het kind, de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster verwijst voor het overige naar de elementen aangehaald in het beroepsverzoekschrift.”

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen humanitair visum wordt verstrekt. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoekster in haar visumaanvraag opgeworpen elementen en gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat er geen humanitair visum kan worden uitgereikt. Hetzelfde geldt voor de tweede bestreden beslissing, waarin wordt gemotiveerd dat de toekenning van een humanitair visum aan verzoekster wordt geweigerd waardoor de visumaanvraag van haar minderjarig kind ook dient te worden geweigerd. Verzoekster licht niet toe waarom de motieven haar niet in staat stellen zich erop te verdedigen. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, gezien ze die inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Verzoekster betwist de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat haar visumaanvragen worden onderzocht in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te

voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid zoals hij in de eerste bestreden beslissing opmerkt. De Raad kan hierbij slechts terughoudend toetsen.

In casu oordeelde verweerder dat er geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn in het dossier die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen. Verweerder baseert zich hierbij op de volgende elementen:

- Verzoekster bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in haar land van herkomst. In zijn asielinterview verklaart de referentiepersoon – verzoeksters minderjarige neef – dat hij nog een oom heeft in zijn land van herkomst. Het is onduidelijk waarom deze oom niet als ‘mahram’ voor verzoekster en haar kind zou kunnen functioneren. Anderzijds blijkt niet waarom verzoekster zich niet bij haar schoonfamilie zou kunnen vestigen;
- De visumaanvraag bevat geen informatie aangaande financiering van haar verblijf in België. Aldus bestaat het risico dat verzoekster en haar kind tijdens hun verblijf in België ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden;
- Er wordt niet aangetoond dat het hoger belang van haar minderjarig kind, noch van haar minderjarige neef wordt geschonden door het nemen van de bestreden beslissingen. Een verblijf in het land van herkomst is niet noodzakelijkerwijs in strijd met het hoger belang van verzoeksters kind;
- Verzoekster toont niet aan dat ze een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met haar minderjarige neef die als vluchteling werd erkend in België, in de zin van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk bescherming aan het kerngezin. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een beschermenswaardig gezinsleven wanneer er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Het feit dat de referentiepersoon in zijn asielinterview heeft verklaard dat verzoekster bij hem en zijn gezin inwoonde in Afghanistan, is onvoldoende;
- Verzoekster toont niet aan dat zij financieel afhankelijk is van haar familie, noch dat zij geen inkomsten kan verwerven in Afghanistan. Er wordt geen bewijs geleverd dat verzoekster geen andere bronnen van inkomsten heeft. Nochtans wordt in de eerste bestreden beslissing erkend dat het voor Afghaanse vrouwen in bepaalde gevallen verboden is om te studeren of te werken, er wordt in de visumaanvraag echter geen bewijs aangeleverd dat verzoekster niet kan of mag werken;
- Betreffende artikel 3 van het EVRM motiveert verweerder dat verzoekster haar beweringen dient te staven met minstens een begin van persoonlijk bewijs, terwijl het *in casu* enkel bij een verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst blijft. Dit kan niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken;
- Verzoekster heeft geen medisch attest voorgelegd.

Verweerder concludeert vervolgens *“Zonder noodzakelijke duidelijke elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden, gezinshereniging van een Niet -Europees meerderjarig tante met een Niet Europese minderjarige neef werd immers niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden streng beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt .Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”*

Verzoekster betwist in de eerste plaats dat zij niet familiaal geïsoleerd zou zijn in haar land van herkomst. Ze verwijst naar de begeleidende brief die ze bij haar visumaanvraag heeft gevoegd en de verklaringen van haar minderjarige neef in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat haar echtgenoot, de broer van de vader van de minderjarige referentiepersoon, vermist is en dat verzoekster samen met haar kind inwoonde bij haar schoonfamilie.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk bevestigt dat zij bij haar schoonfamilie in Afghanistan verblijft. Ze beklemtoont dat zodra haar schoonfamilie zich in België bij de referentiepersoon zal vestigen, zij in Afghanistan helemaal alleen achterblijft. Uit de stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 29 november 2024 een beslissing heeft genomen inzake de visumaanvraag die verzoeksters schoonvader en schoonmoeder hebben ingediend teneinde hun zoon in België, die over de vluchtelingenstatus beschikt, te vervoegen. Daaruit blijkt dat de gemachtigde de toekenning van het visum gezinshereniging aan de betrokken personen heeft geweigerd omdat er geen enkel document van de burgerlijke stand werd voorgelegd teneinde de verwantschapsband aan te tonen. Een DNA-onderzoek kan volgens de gemachtigde meer duidelijkheid bieden. Aldus dient te worden besloten dat de schoonfamilie van verzoekster, bij wie ze inwoont, op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen niet over enig verblijfsrecht in België beschikken. Dit wordt niet betwist. Verzoekster stelt in haar pleitnota wel dat haar schoonvader, die als *“legal guardian”* fungeert, een *“positief antwoord op de aanvraag gezinshereniging heeft gehad, onder voorbehoud van een positieve DNA test”*, doch ze kan hierin niet worden gevolgd. Uit de stukken die bij het verzoekschrift

werden gevoegd, blijkt duidelijk dat de desbetreffende aanvraag voor een visum gezinshereniging door de gemachtigde werd geweigerd. Van een positief antwoord op de aanvraag gezinshereniging is vooralsnog geen sprake. Het motief dat verzoekster niet aantoonde familiaal geïsoleerd te zijn in Afghanistan, houdt aldus stand. De overige motieven van de eerste bestreden beslissing die verzoekster bekritiseert, zoals met betrekking tot de aanwezigheid van een zogenaamde oom Q. of het motief dat verzoekster verder geen informatie heeft verstrekt over de vermiste broers of andere mannelijke familieleden van haar echtgenoot, zijn geen determinerende motieven. De kritiek die verzoekster hiertegen aanvoert, kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Waar verzoekster in haar pleitnota wijst op het geschreven karakter van de visumprocedure en bekritiseert dat haar om geen enkele bijkomende informatie werd gevraagd, lijkt verzoekster de verwachting te koesteren dat verweerder contact met haar zou opnemen om hem bijkomende stukken te doen overmaken. Het komt echter aan een aanvrager van een humanitair visum toe om alle door hem nuttig geachte stukken over te maken. Van verzoekster, die werd bijgestaan door een advocaat, vermocht te worden verwacht dat zij alle nuttige stukken zou overmaken die wijzen op de prangende humanitaire situatie waarin zij zelf stelt zich te bevinden en op grond waarvan zij een humanitair visum wenst te verkrijgen. Waar verzoekster nog stelt dat ze niet op voorhand kon weten welke documenten gewenst zijn, dient te worden opgemerkt dat de wet niet bepaalt welke documenten er moeten worden voorgelegd. Dit impliceert niet dat verweerder een bijkomend initiatief moet nemen in deze.

Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met haar schoonfamilie. Volgens verzoekster is er sprake van een sterke afhankelijkheidsband. Ze woont met hen samen in Afghanistan en kan op niemand anders terugvallen. Verzoekster herhaalt dat zij niet over een ander mannelijk familielid beschikt dat kan fungeren als ‘mahram’. Als alleenstaande vrouw met een jong kind bevindt zij zich, gelet op de Afghaanse cultuur, in een bijzondere situatie van afhankelijkheid.

Uit de eerste bestreden beslissing volgt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven door verweerder niet wordt aanvaard:

“Het enkel aanhalen van diverse artikelen is onvoldoende om een humanitair visum toe te kennen. Het feit dat de referentiepersoon in zijn interview heeft verklaard dat zijn tante bij hen inwoont, sluit niet uit dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin worden alleen gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, die verder gaan dan gebruikelijke affectieve banden. De band tussen tante en minderjarige neef valt dus niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Hetzelfde geldt voor banden met broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij financieel afhankelijk is van haar familie, noch dat zij geen enkele inkomsten heeft. Zij toont evenmin aan dat een weigering van de visumaanvraag een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM. Bovendien is er geen bewijs geleverd dat zij geen andere bron van inkomsten heeft. Hoewel wordt erkend dat het in Afghanistan voor vrouwen in bepaalde contexten verboden kan zijn om te studeren of te werken, zijn er in deze visumaanvraag geen bewijzen of argumenten aangevoerd die onderbouwen dat betrokkene niet kan of mag werken.”

In zoverre verzoekster zich beroept op een beschermenswaardig gezinsleven met het gezin van haar echtgenoot, merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat deze personen zich op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds in Afghanistan bevinden. Ook in het kader van de huidige procedure brengt verzoekster geen verdere informatie bij waaruit blijkt dat haar schoonouders, bij wie ze woont, intussen over een verblijfsrecht in België beschikken. De stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, wijzen er daarentegen eerder op dat haar schoonouders nog steeds in Afghanistan verblijven en niet over enig verblijfsrecht in België beschikken aangezien hun aanvraag voor een visum met het oog op gezinshereniging werd geweigerd. Aldus kan niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen het gezinsleven dat verzoekster stelt te onderhouden met haar schoonfamilie, in de weg staan. Verzoekster toont niet aan op welke wijze de weigering tot toekenning van een humanitair visum haar verhindert het voorgehouden gezinsleven met haar schoonfamilie in Afghanistan verder te zetten.

Verzoekster brengt daarnaast geen concreet verweer aan ter weerlegging van het motief van de eerste bestreden beslissing dat er geen beschermenswaardig gezinsleven wordt aangetoond tussen verzoekster en haar minderjarige neef die in België over de vluchtelingenstatus beschikt. Aldus blijft dit motief overeind.

Verzoekster voert in haar pleitnota nog aan dat de repliek van verweerder in zijn nota met opmerkingen aangaande de voorgehouden schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM een *a posteriori*-motivering betreft waarmee geen rekening mag worden gehouden. Met deze kritiek toont verzoekster evenmin aan dat de genoemde bepalingen van het EVRM zijn geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Vervolgens beroept verzoekster zich op een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Ter ondersteuning van haar betoog verwijst verzoekster naar de informatie die ze heeft aangereikt in haar begeleidende brief bij haar visumaanvraag, naar algemene informatie uit de Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 en naar informatie van UNAMA. Daarnaast verwijst verzoekster nog naar een arrest van het Hof van Justitie waaruit volgens haar blijkt dat elke Afghaanse vrouw louter omwille van haar geslacht het slachtoffer wordt van een flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten. Ze meent dat het momenteel niet nodig is om vast te stellen dat ze een reëel en specifiek risico zou lopen aan daden van vervolging te worden blootgesteld wanneer de gegevens betreffende haar individuele status, zoals haar nationaliteit en geslacht, vast staan. Verzoekster benadrukt dat vrouwen worden onderdrukt in Afghanistan. Verzoekster stelt dat ze als alleenstaande vrouw met een jong kind per definitie het risico loopt om bloot te worden gesteld aan onmenselijke behandelingen. Ze meent dat het een raadsel is welke concrete bewijzen ze zou kunnen aanreiken ter ondersteuning van haar betoog.

De Raad wijst er vooreerst op dat de uitoefening van rechtsmacht door een staat een *conditio sine qua non* betreft, opdat die staat verantwoordelijk kan worden geacht voor handelingen of onthoudingen die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster, die zich niet op het Belgische grondgebied bevindt, toont niet aan dat zij *in casu* onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin toont verzoekster concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat *in casu* extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van haar uitoefent. Aangezien verzoekster niet aantoont dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van haar uitoefent, kan zij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen (cf. EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België).

Louter ten overvloede, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, getuigt de eerste bestreden beslissing weldegelijk van een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM. Verweerder merkt immers op dat verzoekster, die de bescherming van artikel 3 van het EVRM inroept, haar beweringen dient te staven met minstens een begin van persoonlijk bewijs. *In casu* beperkt verzoekster zich tot een verwijzing naar de algemene situatie in

Afghanistan, hetgeen niet kan volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. In het kader van de huidige procedure herhaalt verzoekster in wezen hetgeen ze reeds bij haar visumaanvraag heeft aangevoerd. Hiermee slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen, die de Raad overigens niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voorkomen. Verzoekster kan zich evenmin dienstig beroepen op de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, aangezien zij zich niet in een vergelijkbare situatie bevindt als de omstandigheden waarvan sprake in voormeld arrest. Immers blijkt niet dat verzoekster zich in België bevindt en alhier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Tenslotte voert verzoekster de schending aan van het hoger belang van haar minderjarig kind, zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest. Verzoekster bekritiseert dat de tweede bestreden beslissing geen enkele overweging in het licht van het hoger belang van het kind bevat. Volgens verzoekster werd dan ook geen rekening gehouden met de situatie van haar kind. Verzoekster betoogt dat zij en haar kind dienen achter te blijven in Afghanistan terwijl hun enige familieleden, waaronder de grootouders van haar kind, Afghanistan zullen verlaten. Dat betekent volgens verzoekster dat haar kind in een bijzonder gevaarlijke situatie zal belanden.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze voorhoudt dat met het hoger belang van haar kind geen rekening werd gehouden. In de eerste bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beroept zich tevens op het hoger belang van de kinderen en verwijst hierbij naar artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot het aangehaalde Verdrag inzake de Rechten van het Kind heeft de Raad van State echter gesteld dat dit verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrest nr. 100.509 van 31.10.2001; RVV nr. 107.646 van 30.07.2013; RVV nr. 107.495 van 29.07.2013; RVV nr. 107.068 van 22.07.2013; RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). De bepalingen van dit verdrag zijn niet voldoende specifiek en juridisch volledig om zonder verdere regelgeving direct toepasbaar te zijn. Daarom kan aan deze bepalingen geen directe werking worden toegekend (cf. RvS, 28 juni 2001, nr. 97.206). In deze context kunnen verzoekers geen rechtstreekse schending van de aangehaalde artikelen van het Kinderrechtenverdrag inroepen. Daarnaast verduidelijken of bewijzen betrokkenen niet concreet dat een verblijf in het land van herkomst het belang van zowel de minderjarige referentiepersoon als het minderjarige kind van betrokkene zou schaden. Het verblijf in het land van herkomst is niet noodzakelijkerwijs in strijd met het belang van deze kinderen (RVV nr. 107.495 van 29.07.2013). Ook artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan niet worden ingeroepen, omdat dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Het enkel aanhalen van diverse artikelen is onvoldoende om een humanitair visum toe te kennen”. Verweerder motiveert op goede gronden dat verzoekster niet aantoont dat een verblijf in haar land van herkomst het hoger belang van haar minderjarig kind schendt. Er dient te worden herhaald dat niet blijkt dat de schoonouders van verzoekster, de grootouders van haar kind, over een verblijfsrecht in België beschikken. Aldus kunnen verzoekster en haar kind bij haar schoonouders in Afghanistan verblijven, zoals overigens steeds het geval is geweest. Verzoekster toont niet met enig concreet bewijs aan dat het hoger belang van haar minderjarig kind wordt geschonden door aan betrokkenen geen humanitair visum toe te kennen. Een schending van artikel 24 van het Handvest blijkt dan ook niet.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN

